
Imre Flóra

LOUISE LABÉ HÚSVÉTI ÉNEKE

*föltámadott az Úr föltámadott
és megváltott az eredendő büntől
de jaj ki válthat meg a szenvedéstől
avagy ki adhat értelmet neki*

már csak a vállaidra gondolok
izmos hátadra erős lapockádra
néha a csigolyáidra ahogy
végigszámolta őket ujjam vágya

az arcodra nem gondolok sose
a lélek meghal hogyha nem szerethet
tested jellemző részleteire
emlékszem csak s imádom azt a testet

de hogy szerethetnélek hogyha te
már elkötelezted magadat másnak
s gyöngédségem el nem fogadhatod

akinek nincs lelkében semmije
kincsként őrzi a puszta testi vázat
ha bűn ha nem válladra gondolok

A SZERELEM, AZ NEM JÖN VISSZA MÁR

a szerelem az nem jön vissza már
lakatlan házakban félig vakon
bolyongunk ez itt – úgy tűnik – a nyár
a test még kész a lélek elhajol

a napsütésben káprázik a szem
és a pillák mögötti félhomályba
húzódik vissza nincs itt senki sem
saját delíriumos látomása

az ifjúságra néz nem álmodik
a terek visszhangozzák egyenetlen
lépéseinek koppanásait
meggyűlik ez az éles fény a testben

s a lelket egyre kínozóbban vakítja
a szerelem nem jön már soha vissza

A DUNA-PART, AZ SE A RÉGI

A Duna-part az se a régi
no meg hát mi se fiatalodunk
bár volna még itt mit remélni
de csak a túlsó partra vezet út

a part nem emlékszik nem érez
szerettem azt a gyöngéd kis kezéd
mélység nélküli gyöngédség ez
ahogy ujjaddal karom illeted

nézzük egymást nosztalgiával
te voltál én voltam vajon
– az ige kimondódni átall –
azon a szeles tavaszi napon

Ronsard dallama rég elhallgatott
érints meg mégis ennyi adatott